

Arrest

nr. 143 296 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissingen van 1 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SENAWE loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De asielprocedures

Verzoekers, samen met hun minderjarige kinderen T.A.B.I.B. en M.A.B.I.B, dienden op 3 augustus 2009 een eerste asielaanvraag in en verklaarden dat zij op 2 augustus 2009 België zijn binnengekomen.

Op 21 december 2009 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op 24 maart 2010, bij arresten nummers 40 727 en 40 729, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 juni 2010 werden de beslissingen genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 juni werd de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten verlengd tot en met 30 juni 2010 om T.AB.I.B. toe te laten zijn lopend schooljaar te beëindigen.

Op 23 juni 2010 dienden verzoekers, samen met hun kinderen, een tweede asielaanvraag in.

Op 8 juli 2010 werden de beslissingen genomen tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoekers dienden een beroep in bij de Raad tegen deze beslissing.

Op 29 september 2010, bij arrest nummer 48 783, verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 8 juli 2010.

1.2. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

Bij aangetekende brief van 20 juli 2010 dienden verzoekers, samen met hun kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 juni 2013 werd de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, die op 7 oktober 2010 ontvankelijk werd verklaard, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad (RvV 134 296).

1.3. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2011 dienden verzoekers, samen met hun kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 maart 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Op 30 januari 2013 dienden verzoekers, samen met hun kinderen, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 juli 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Deze beslissing die verzoekers op 15 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2013 werd ingediend door :

B.E.B.A.

en echtgenote:

L.H.G.R.

wettelijke vertegenwoordigers van:

A.B.I.B.T.

A.B.I.B.M.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 02 augustus 2009 in België verblijven, er in hoofde van betrokkenen zeker sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten, vanaf hun aankomst in België ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, zich kost noch moeite zouden hebben gespaard om zich zo snel mogelijk één der landstalen -Nederlands- eigen te maken (zie voor mevrouw meerdere certificaten en deelcertificaten), zowel over een actieve als een passieve kennis van het Nederlands zouden beschikken, een attest van heraanmelding op het onthaalbureau voorleggen, zich tot het uiterste in zouden zetten zonder zelf enige last van de maatschappij te willen zijn, energetisch en sociaal medelevend zouden zijn, zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben die hen zouden willen helpen en steunen, hun Belgische vrienden en kennissen hen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen, een zeer diepe indruk nalaten en dat de Belgische gemeenschap een voorbeeld aan hen zou kunnen nemen, sinds hun aankomst blij zouden hebben gegeven van hun motivatie om te werken en hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen, werkwilleg zouden zijn en actief op zoek zouden gaan naar werk van zodra zij in het bezit zouden zijn van een wettelijke verblijfsvergunning, overgegaan zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, energetisch en sociaal medelevend zouden zijn, hun centrum van belangen in België zou liggen, hun kinderen zouden aanmoedigen om zich in te zetten en te leven als goede mensen en hun kinderen een uitermate grote wilskracht en inzet zouden betuigen om zich aan te passen en vrienden te maken, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 03 augustus 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 maart 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 14 juni 2010 en dienden een tweede asielaanvraag in op 23 juni 2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 08 juli 2010 met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen wederom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 08 juli 2010. De duur van de procedures - namelijk 7 maand 21 dagen voor de eerste aanvraag en 15 dagen voor de tweede aanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen al die tijd dat zij al in België verblijven nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, cliënt opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsheer van betrokken haalt aan dat zij hun herkomstland dienden te verlaten omwille van enorme problemen waardoor hun vrijheid en hun leven bedreigd werden. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven en de vrijheid van betrokkenen effectief in gevaar zouden zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven en vrijheid dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen in het bezit zijn van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Het is inderdaad zo dat betrokkenen aanvragen tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben op 19 augustus 2010 en op 16 juli 2010. Op 07 oktober 2010 werden deze ontvankelijk bevonden, op 17 juni 2013 werden deze aanvragen echter ongegrond bevonden waardoor dit niet weerhouden kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Meester S. haalt aan dat het voor verzoekers onwenselijk is om in dit stadium van hun integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland aangezien dit voor hen werkelijk een trauma zou betekenen. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat een terugkeer naar het land van oorsprong een werkelijk trauma zou betekenen, gerechtvaardigd zou worden. De loutere vermelding dat dit voor betrokkenen een trauma zou betekenen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de stelling dat het onwenselijk is voor betrokkenen teruggestuurd te worden naar hun herkomstland daar zij reeds sinds 02 augustus 2009 in België verblijven, maken we volgende bemerkingen. Betrokkenen betekenden reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten op 14 juni 2010, een tweede bevel om het grondgebied te verlaten werd aan hen betekend op 08 juli 2010. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan deze bevelen en kozen er zelf voor vervolgens twee aanvragen 9ter in te dienen, alsook twee aanvragen 9bis. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op dezelfde datum werden de beslissingen genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker op 15 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van V.d.H.L., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B.E.B.A.(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort meteen geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing die verzoekster op 15 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.d.H.L., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L.H.G.R.(...) en kinderen:

A.B.I.B.T.(...)

A.B.I.B.M. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort met een geldig visum.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede andere bestreden beslissingen, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede andere bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Ter terechtzitting stellen verzoekers zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad op dit punt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden

beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM) en van de hoorplicht.

Zij lichten dit toe als volgt:

"Dat het verzoekschrift van verzoekers op 01.07.2013 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag in België hebben ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Egypte terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat de veiligheidssituatie in Egyptische de laatste tijd weer aanmerkelijk verslechterd is, en dat voor verzoekers als koptische Christenen geen enkele vorm van veiligheid gegarandeerd kan worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen.

Dat deze bevolkingsgroep in Egypte namelijk nog steeds vervolgd wordt en dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoekers bij hun terugkeer hun veiligheid en fysieke integriteit nog gewaarborgd zouden weten.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent, in een arrest dd. 6 juni 2013¹ nog oordeelde dat de situatie in Egypte voor Koptische Christenen geenszins veilig is. Het EHRM maakte deze beoordeling op grond van rapporten voor 2010 en 2011 maar oordeelde eveneens dat er geen aanwijzingen zijn dat de situatie sedertdien verbeterd zou zijn. De betrokkene in de genoemde zaak voor het Europees Hof kon, net als verzoeker documenten voorleggen waaruit blijkt dat hij een doelwit zal zijn van vervolgingen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat het Europees Hof eveneens oordeelde dat door het gebrek aan passende reactie van de Egyptische autoriteiten duidelijk blijkt dat de autoriteiten niet kunnen instaan voor de bescherming van hun burgers.

Dat het Hof dan ook oordeelde dat een gedwongen verwijdering naar Egypte een schending uitmaakt van het artikel 3 EVRM.

Dat ook het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers verwacht dat zij, ondanks de voor hen levensgevaarlijke situatie, terugkeren naar hun land van herkomst om een ontvankelijke aanvraag te doen, een schending uitmaakt van verzoekers recht op leven en fysieke integriteit zoals dat gewaarborgd wordt door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat verzoekers bovendien reeds sedert augustus 2009 in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoekers hebben in Egypte niet alleen hun huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij hebben bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekers verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2009 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar hun land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekers hun centrum van belangen dat zij hier sedert 2009 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in hun land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op

de verschillende door verzoekers aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen – in concreto toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. Zo wordt wel degelijk gemotiveerd waarom het verblijf in België sinds augustus 2009, de asielprocedures, het blanco strafregister, de problemen in het land van herkomst, de scholing van de kinderen, de medische verblijfsprocedure, de aangehaalde integratie en de vergelijking met de situatie van regularisaties op basis van de wet van 22 december 1999, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt de verplichting om de aanvraag volgens de reguliere procedure in te dienen tevens getoetst aan artikel 8 van het EVRM. Waar verzoekers zich beriepen op artikel 8 van het EVRM teneinde de aanvraag in België te kunnen indienen, motiveerde verweerder dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen voor het hele gezin geldt en dat gewone sociale relaties niet onder bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers betogen dat een onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motivering ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 1980.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de wet van 1980 bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de wet van 1980 en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 1980 kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de wet van 1980, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde dat verzoekers met hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij deze niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verzoekers geven in wezen aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij de ingeroepen vrees voor een terugkeer omwille van de veiligheidssituatie in Egypte en het lang verblijf in België alwaar zij het centrum van hun belangen hebben, niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid omdat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag hier wordt ingediend.

Wat de vrees voor een terugkeer betreft, bepaalt artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet dat sommige elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is daarom correct om vast te stellen dat elementen die reeds werden aangehaald en beoordeeld ter ondersteuning van de asielaanvragen geen buitengewone omstandigheden zijn. Verzoekers tonen evenmin aan dat er elementen voorliggen die zij niet hadden moeten aanhalen in de loop van de procedure. Ook elementen die reeds werden aangevoerd bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf zijn geen buitengewone omstandigheden. De vorige aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 1 maart 2012 beoordeeld, zodat verzoekers niet in redelijkheid kunnen voorhouden dat zij in het kader van huidige aanvraag alleen nieuwe elementen hebben voorgelegd. In de bestreden beslissing worden al de aangevoerde elementen opnieuw vermeld en besproken.

De asielaanvragen van verzoekers werden onderzocht en verworpen (zie punt 1.1.). In de arresten wordt bevestigd dat de persoonlijke problemen die aan grondslag liggen van de asielaanvraag niet aannemelijk worden gemaakt en de kern van het asielrelaas ongeloofwaardig is. Bovendien blijft verzoekers' betoog ook in het huidige verzoekschrift beperkt tot loutere beweringen wat hun eigen omstandigheden en profiel betreft in het licht van een beoordeling van artikel 3 van het EVRM. Ook in het aangehaalde arrest van Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wordt besloten dat de algemene situatie van koptische christenen in Egypte niet gelijk staat met een algemeen risico van een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 6 juni 2013, M.E. t. Frankrijk, nr. 50.094/10, § 50).

Verder stellen verzoekers dat voorbij wordt gegaan aan het gegeven dat zij in België het centrum van hun belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor zij België niet kunnen verlaten om terug te keren naar een land waarmee zij geen enkele actuele band meer hebben en waar hun leven in gevaar is.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoekers er zelf aan voorbij lijken te gaan dat verweerder in de eerste bestreden beslissing wel degelijk ingaat op het ingeroepen gezins- en privéleven in België in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verweerder motiveert correct dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen voor het hele gezin geldt.

Bovendien vallen gewone sociale relaties in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers beperken zich verder in het verzoekschrift tot louter algemene stellingnames die noch concreet worden toegelicht noch worden gestaafd aan de hand van een begin van bewijs. Derhalve maken zij met hun betoog niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post geen disproportionele inmenging uitmaakt in het familie- en gezins- of privéleven.

Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het hebben van vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Verzoekers lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij in een theoretische uiteenzetting stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hen niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 en deze met alle nodige stukken te onderbouwen.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk betreffende de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS